

A PAPSÁG ÉVE

Ajándék

A SZENTLÉLEK PLÉBÁNIA KÖZÖSSÉGI LAPJA
SZATMÁRNÉMETI, 2009. NOVEMBER
A TEMPLOMSZENTELÉS 15. ÉVFORDULÓJA

A KÖNYVES VALLÁS

Az Ajándék elmúlt tízévi számainak többségéből kellemes tömjénillat áradt. Az alábbiakban a tömjénégetés helyett a tömjéntermelés lehetőségeiről szólnunk.

A templom eszköz, a pap eszköz, a hívők serege eszköz Isten kezében, mint a gyalu, a kasza, a húsdaráló, a számítógép vagy az autóbusz az ember számára céljai eléréséhez, azaz a deszka lesimítására, a fű lekaszására, a hús megdarálására, e sorok megírására.

Amikor 15 évvel ez előtt Merk Mihály felépítette a Szentlélek templomot, eszközt adott a városnak ebben a negyedében lakók kezébe, hogy az Ő nevében összegyűljenek ketten, hárman, ezren... Ahhoz, hogy a bozótban az elhanyagolt külvárosi szemétdombon felépült a Szentlélek templom, nem volt elég Merk Mihály elszántsága, sem a délutánokként összegyűlt gyermekek, fiatalok, a munkából érkezett apák, anyák, vagy nyugdíjasok kérésre dolgozott tenyere, verejtéke sem. Néhai Reizer Pál püspökünk és az ő szolgálatában álló Merlás Tibor minden veszélyt vállaló, már-már a kalandorság határait súroló áldozatkészsége sem lett volt elég. Hogy a Szentlélekről elnevezett templom álljon Szatmárnémetiben, a politika, a helyhatóság, a vallási és nemzeti gyűlölködés megújuló szembeszele ellenére, ehhez a győzelemhez sokkal nagyobb segítő akarat kellett. És, amikor ennek a leghatalmasabb akaratnak a segítségével a templom valósággá vált, a büszke és méltán boldog emberek, alig-alig vették észre, hogy a legnagyobb kitüntetést kapták meg, az együtt haladás felelősségét.

Az átkozott divatszellem erőszakos sugallatára sikerült elkoptatnunk a közösség, a közösségépítés valamikor még tiszta szép és valóságos kincset jelentő fogalmát. Újból emberfeletti segítségre van szükségünk (bocsánatot kérek, hogy többes számban fogalmazok), hogy az önépítés lendülete ne fáradjon ki. Be kell látnunk, hogy a magától értetődő dolgok, sohasem magától

értetődőek. Nem magától értetődő, ha egészséges vagy, ha sikerül elérned kisebb nagyobb céljaidat. De az magától értetődő, hogy Te is, és a hangsúly az „is”- re esik, sokat kell tenned az egészségedért, céljaid eléréséért. Meg kell újítanod naponta a tisztálkodásodat, hogy az egészséged megtarthassad, hogy új ember lehess minden nap.

Mohamed, az iszlámalapító, azt mondja a keresztény vallásról – mint a legmagasabb emberi értékrendbe besorolható emberi

létről, hogy könyves vallás. Mai nyelven úgy mondanám, le van írva könyvbe a példa, le van írva a feladat, le van írva a múlt és a jövő is. Nem a sámántánc szimbolikáját, nem a táltos réveteg látomásait kell értelmeznie a szertartás résztvevőinek. Azon mi magyarok ezer éve túléltünk. Gyakoroljuk a pogány korszakunkból, amit az egyetemes keresztény törvények befogadhatnak, és megtartottuk, mint történelmi, néprajzi ismeretet azokat, amelyek bár

összeférhetetlenek a keresztény hittel, de a mi múltunk szerves részei.

Az un. pogányságból kereszténységbe léptünk, ami azt jelenti, hogy nagy királyunk Szent István példáját és útját vállaljuk, azaz könyves vallásúak lettünk. Mint ahogy a templom, a pap, az ima is eszköz, úgy a könyv is az. Igen ám, de ha a kardunkat „rozsdá marja, nem ragyog” nincs értelme, sem haszna a kardnak. Ha nem olvasunk, kitagadjuk életünkéből a könyvet, kitagadjuk életünkéből a betűt, betű nélkül pedig, már nem vagyunk könyves vallásúak. Lehet, hogy éppen ez az oka annak, hogy az Európa Unió alaptörvényébe nem került be a kereszténység, mint földrészünk népeinek eszmei, vallási alapköve? Ha ez igaz, nagyon egyszerű a mi gyógyulásunk útja. Elő kell vegyük ismét a betűket, a szavakat, a könyveket és olvasni, keresztényesedni kell. Tizenöt esztendővel ez előtt téglával, habarccsal, betonnal, fával, üveggel építette fel Merk Mihály és mindazok, akikről említést tettünk, a könyves vallásúaknak ezt a templomot. Magyarul a vállunkra rakták és raktuk a keresztény életforma tartalommal megtöltendő édes kínjainak a felelősségét. Amikor erre a tartalomra gondolunk, akkor a szeretetre, megbocsátásra, lelki és szellemi megújulásra gondolunk, ami a XXI. században sem képzelhető el olvasás nélkül. Lehet, hogy első hallásra idegenül hangzik, de közösségi lét sem képzelhető el olvasás, azaz napi lelki, szellemi tisztálkodás nélkül. Ahogy szegény tisztátalanul járnak el emberek között, ugyanúgy szegény szellemi-lelki tisztálkodás, azaz olvasás nélkül fontoskodni a világban.

Az olvasáshoz hozzákezdni, mint ahogy templomépítéshez, soha sem késő. A szatmárnémeti Szentlélek plébániához tartozó híveket erre a nem kis fáradsággal járó építésre hívja meg az elkötelezettség betartása.

Csirák Csaba

Folytatás a 2. oldalon

Ajándék
A SZENTLÉLEK PLÉBÁNIA KÖZÖSSÉGI LAPJA

Kiadja a Szatmárnémeti Szentlélek Plébánia. Megjelenik évente hét alkalommal. Felelős kiadó: Merlás Tibor plébános. Szerkesztő: Mares Sándor. Tördelés: Péter János. Nyomdai munkálatok: IMI Print, Nyíregyháza. A leveleket a plébánia címére várjuk: 440182 Satu Mare, Bd. Sănătății K17/A. E-mail: szentlelek@sm.rdsnet.ro

Ne csak kezünkbe vegyük, hanem olvassuk is az Ajándékot, a Vasárnapot, a Keresztény szót, Arany Jánost, Dsida Jenőt, Márai Sándort stb. stb. (hála Istennek hatalmas a választék), amit azt felmenőink tettek. Nagyszüleink hetente végeztek ki egy regényt, egy irodalmi, történelmi lapot. Szüleink és a magunk életének is egyik főszereplője volt az olvasás. Az olvasás és nem az idő (amiből annyi jut olvasásra, amennyit mi akarunk)! Ma nem téglát, cementet kell hordani a plébánia építéséhez, hanem naponta megújuló embereket, szellemi erőket.

Ennyi elmélkedés után néhány gyakorlati elképzelésről is szólunk. Az olvasáshoz, azaz, hogy a nagy keresztények közösségéhez tartozónak érezzük magunkat, sokkal több előfizetésre van szükség az olyan lapokra, mint a Vasárnap,

a Keresztény szó, nem is szólva az Ajándékról, mert ezek a lapok szólnak a mi eredményeinkről, a mi bajainkról, a mi életünkről. Adjunk magunkra annyit, hogy amíg nem látunk tisztán a portánkon, addig ne kíváncsiskodjunk be a szomszéd ablakán. Fontos lenne ráébreszteni a fiatalokat az olvasás szépségére. Ma, amikor az iskolai irodalomoktatás sem sarkallja a diákságot szövegek, versek megtanulására (egyre szegényesebb a szókincsünk, ha a meglévót egyáltalán kincsnek lehet még nevezni) a szép együttzenélés mellett verstanulás, igazán igényes szövegekkel való szereplés lenne méltó a könyves vallást gyakorló fiatalokhoz és idősekhez egyaránt. Ha példa kell, gondoljunk a Jézus társaságokra, amelyek rangos irodalmi szövegekkel előadásával tették le a magyar színjátszás alapjait. Nézzük meg figyelmesen Gy.

Szabó Béla minden szövegnél beszédesebb grafikáját Apáczai Csere Jánosról, amely minden tudás vagy minden hit jelképe is lehet. Láthatjuk, hogy az olvasás által hogyan világosodik meg agyunk, mert „A világosság a sötétségben fénylik”

Tizenöt esztendő van mögöttünk, de az építkezés nem állhat meg csonkán-bonkán. Vigyük tovább az építés eszméjét, ne tagadjuk meg Merk Mihály és csapata közös emberi, szellemi, lelki felemelkedésbe vetett hitét. Vállaltuk tizenöt éve ezt a templomot, „azért se” adjuk fel, vállaljuk emberi továbbemelésünket is, hogy méltán nevezhessenek bennünket keresztényeket, könyves vallásúaknak. Ha méltán azok leszünk, talán a tömjénfüst illata is magasabbra száll a Szentlélek templom oltáráról.

Csirák Csaba

Elválaszt vagy összeköt?

Utóbbi időben emberi életünket befolyásoló és adott esetben meghatározó tényező a világ gazdasági krízise. A válság életünk megannyi területén érezteti hatását, melynek folyamánként krízis helyzet, pánik hangulat alakult ki. Emberi közösségekben rövid idő után ez határozza meg a közbeszédet. S ez így is van rendjén, hiszen a bennünket foglalkoztató, a bennünk élő kérdésekről kell beszélnünk. Elemzők által sokszor szívesen idézett gondolat, hogy a válság, a krízis egyben a megoldás lehetőségét is felkínálja. Azaz meg kell keresni a kiutat, a megoldást.

Ez utóbbi gondolat párhuzamaként elmondható, hogy az egyén vagy közösség, ha megtalálta a megoldást, végső soron még megerősödve is kijöhet ebből a helyzetből. Életté válik Szent Pál apostol elhíresült mondata a római levélből: „Az Istent szeretőknek minden a javukra válik” (Róm 8,28).

Két esztendeje nagyot szusszanhatott

közösségünk, amikor közös erőfeszítéssel és a külföldi segítséggel sikerült csinosítani mind a templomot, mind a plébániát. Természetesen együtt örültünk munkánk gyümölcsének. Az örömet újabb terv, álmom követte. Kerítést kellene építeni. Annál is inkább, mert egyre közelebb kerültünk ahhoz, hogy a terület végleg az Egyház nevére kerüljön (jelenleg már a Püspökség nevében van a terület). S mint minden családban, úgy nálunk is a gyűjtögetés és kuporgatás ideje következett. Aztán pedig elkezdődött a munka. Voltak, akik idő közben kételkedéssel szemlélték mindazt ami itt történt, s talán még az evangéliumi történet is eszükbe jutott arról az emberről, aki építkezésbe fogott, és nem volt miből befejezni. Most nagy örömmel jelzem, a feladatot teljesítettük, az idei esztendőre befejeztük a munkálatokat. Végtelen öröm és büszkeség tölt el, hiszen ez a beruházás teljes mértékben önerőből valósult meg. Mertünk nagyot álmodni, s ehhez a feladathoz is kellő képen felnőttünk. A siker mindannyiunk sikere. Személyes hála és köszönet mindazoknak, akik sajátjuknak érezve közös ügyünket, lelkiismeretük és lehetőségeik szerint bőkezűen adakoztak.

Tizenöt év után áll a kerítés. Felületes szemlélő talán csak annyit vesz észre, hogy a kerítés elválaszt, bekerít, körül határol. Pedig sokkal többről van szó. Jelzi számunkra és természetesen mások számára is, hogy a bekerített rész is Isten házához tartozik. Ugye emlékszünk arra a jelenetre, amikor Jézus korbácsot font, és kiűzte a kereskedőket, megtisztította a templomot. Mert azoknak nem ott volt a helyük. Elkészült kerítésünk ezt a missziót is hivatott betölteni. Az mégsem normális, hogy naponként számunkra teljesen idegenek után mindenféle szemetet összegyűjtünk. Egyik hívem, aki a szemközti parkot tartja

karban, s hetente háromszor takarítja, mondta a következőket: „Atya, még 30 évre van szükségünk, hogy megtanuljunk civilizáltan használni a parkot”. Egyrészt pesszimista kijelentés ez, másrészt azonban szól arról a valóságról, amellyel naponta szembe találjuk magunkat. A civilizáció és kultúra útja eléggé hosszú és idő igényes.

Valahová megérkezni mindig magában hordja az újra elindulás lehetőségét is. Így vagyunk ezzel mi is. Jövőre a városi Helyi Tanács segítségével játszótérrel szeretnénk kialakítani az ebben a lakónegyedben élő gyermekek számára. Ezzel kapcsolatosan is van egy aranyos történetem. Az egyik unokájára vigyázó nagymama megszólított és megkérdezte román nyelven: „Atya, hallottam, hogy majd lesz játszótér. Igaz, hogy csak az ide tartozó gyermekeknek?” A kérdés alkalmként szolgált, hogy elbeszélgeszünk. A nagymama örömmel nyugtázta, hogy a leendő játszótéren minden gyermeknek helye lesz, függetlenül anyanyelvétől, vallásától. Az igazán nagy öröm az lesz majd, ha a szülők biztonságban tudhatják gyermeküket, amikor itt játszanak majd a játszótéren. Én már nagyon várom, hogy gyereksibongástól legyen hangos a játszótérünk!

Merlász Tibor - plébános

„Istenem és Mindenem”

Assisi Szent Ferenc

Be kell vallanom, hogy számomra nincsenek véletlen egybeesések, mert az Isteni Gondviselésben hiszek. Ezért nem a véletlennek tulajdonítom azt az esetet, hogy pont a napokban került ismét a kezembe, egyik újmiséis szentképem, hátán papi jelmondatommal, nem sokkal azelőtt, hogy felajánlották a lehetőséget ennek a kis cikknek a megírására. Rögtön eszembe jutott, hogy azért választottam ezeket, a szavakat papi életem jelmondatává, mert amikor először

találkoztam velük, úgy éreztem, ezek egy Istenbe szeretett szív szavai: „Istenem és Mindenem.” Nem tudtam volna elképzelni a papságot anélkül, hogy ne Isten legyen a mindenem, és ne Isten legyen a mindenben: tetteimben, szavaimban, mozdulataimban. Ma sem tudom másként elképzelni. De ma már, azt is látom, hogy ez folyamatos küzdelem. A Jelenések könyvében olvashatjuk, hogy az efezusi közösség a rosszal szembeni ellenállásban és sokféle fáradtságban kitartott, mégis ez a szemrehányás éri: „Az a kifogásom ellened, hogy elhagytad első szeretetedet.” (Jel 2,4-5) Papként, ma, ezt tartom fontosnak: az első szeretet ébrentartása, egész szívvel kitartani az első szeretetben.

Ha megkérdezték, hogy az eltelt négy évben új üzenetét alakult-e az akkori lelkes, fiatal pap szájából elhangzó Isten igéje? – a válaszom: Igen. Isten Igéjének csodálatos titka ez, annak ellenére, hogy mindig ugyanaz, mindig új és aktuális üzenet hordozója. Ugyanazt hirdetem, amit első éves papként, mégis más – más üzenetet ad ajkunkra a Lélek. És ha már papi életem első éveit említettem, én is gyakran felteszem magamnak a kérdést: Meg van-e bennem a kezdeti lelkesedés? Úgy állok-e az oltár elé, ahogy annak idején? Át tudom-e úgy élni az igehirdetést, mint az első hónapokban? Természetesen én magam is koptam. Ismerjük a mókuserék effektust. Aztán ott vannak a kudarcok, melyek nélkül nem teljes az élet. Ezek mind – mind oltották a lángot. DE Isten mindig gondoskodik olyan élményekről, amelyek újabb és újabb lelkesedéssel töltenek el. Mint Dániel az oroszlánbarlangban, Isten megengedi, hogy belessem, azért, hogy ott élhessem át azt: teljesen az Ő kezében vagyok.

Az erőforrásaim az Eukarisztia és a Biblia. Egyébként magából a tanításból is erőt merítek. Az nemcsak adás, hanem tankolás is. Már három éve, hogy iskolában tanítok, és a fiatalok lelki „igazgatásával” foglalkozom. Mindazt, amit továbbadok, azt előbb el kell sajátítanom. Csak úgy tudom Krisztust adni a világnak, ha előbb én „birtoklom” Őt. Így Ő az én legfőbb erőforrásom. Erőforrásom még, a gyakori lelkiismeret vizsgálat és a rendszeres Szentgyónás. Egy jól sikerült szentgyónás után megújult erővel tudom folytatni a munkát. Ezzel kapcsolatban olvastam egy jópofa viccet, hadd osszam meg veletek: Ki a legjobb papp? ... Aki a lelkitükörben borotválkozik. A lelkitükör felfrissíti a lelket.

Hogyan imádkozok? Egy pap életében az imádság prioritás. Egy pap bácsiról készített interjúban olvastam, sajnos már nem emlékszem pontosan hol, hogy „mindig több a munka, mint amit el tudok végezni. Ebből következik számomra: hagyd időben abba! Hagyd abba, amikor itt az imádság ideje.” Ezt az egyszerű szabályt alkalmaztam magamra, a zsolozsmán kívül (az imaórák liturgiája): naponta egy tíz perc, félóra személyes ima, beszélgetés a Mesterrel. Egy idézettel szeretném befejezni. Henry Boulad jezsuita atya, a Szentlélek ezer arca című könyvében, írja: *az ima, utazás saját lelkünk mélyébe, ahol Jézus vár minket szeretet – beszélgetésre. Ahol, imádkozva találkozunk a kicsi emberi Lélek, Jézussal.*

Seffer Dániel

„Szeretet az Isten”

Arra kérnélek, hogy a papi jelmondatodról mondj valamit, így 30 év elmúltával. Miért épp ezt a mondatot választottad?

Papi jelmondatomat Szent János apostol első leveléből vettem és így szól: „Szeretet az Isten. Aki szeretetben él, Istenben él, és Isten őbenne.” (1 Jn 4,16) Hogy miért esett a választásom épp erre a szentírási mondatra? Nem tudom. A mélypszichológusok biztosan kiderítenék, magam azonban azt hiszem, hogy épp olyan lehetlent kérdezel tőlem, mint a szerelmesektől, amikor arról faggatod őket: Miért épp egymásba lettek szerelmesek? Megingatlanul hiszem viszont azt, hogy Isten hívta fel figyelmemet erre a mondatra, mert ezzel akart papi életemnek irányt, kihívást és célt adni.

Hogyan mozgat meg most az, ami akkor megmozgattott? Mint említettem, a papi jelmondat számomra irány, kihívás és cél. Ma is, mint mindig papi életem folyamán, összerázkódom, ha ezt a mondatot hallok. Ugyanaz a jóleső érzés vibrál át rajtam, mint amikor kiválasztottam és – hívón Isten szeretében - életemet rátettem. Magával ragad, lelkiismeretvizsgálatra indít és arra ösztönöz, hogy újra és újra igyekezzem megvalósítani: hogyan lehetne és kell Istennel és embertársaimmal szeretetben élni!

Miben gazdagodott, nyert új értelmet egy-egy szó, fogalom?

Nem tudom, más hogyan van vele, de nekem ebben a jelmondatban minden szó még mindig ugyanazt jelenti. Nem nyertek új értelmet, nem gazdagodtak más jelentéssel, ugyanaz a tartalmuk, mint harminc évvel ezelőtt. Talán csak az lett világosabb bennem, hogy nem elég ismételtetni ezt a mondatot, mint egyébként más szentírási mondatot sem, nem elég róla prédikálni, hanem minden nap tettekre kell váltani. Következtesen és lankadatlanul. Egyébként fabatkát sem ér! Új üzenetét alakult-e az akkori lelkes, fiatal pap szájából elhangzó Isten igéje? Remélem, hogy igen. Ellenkező esetben egész papi küldetésemet kellene kétségbe vonnom! Ha nem is minden nap és minden emberrel szemben sikerült ezt az isteni szeretetet megvalósítanom, azt kell, hogy mondjam: igyekeztem minden erőmmel. Akarva és tevőlegesen soha senkinek nem kívántam és nem is tettem rosszat. Legfeljebb az a felismerés izmosodott meg bennem az elmúlt évek alatt, hogy szinte lehetetlen célt támasztottam magam elé. Úgy érzem, úgy vagyok vele, mint az a lelki író, aki fiatal korában az egész világot meg akarta változtatni, érettebb korában már csak a közösséget, amelyben szolgált, élete derekán csupán szűkebb baráti körét, míg élete alkonyán már csak egyedül saját magát. Én is már annak is őszintén örövendék, ha szűkebb környezetemmel meg tudnám élni – minden nap: „Aki szeretetben él, Istenben él, és Isten őbenne!”

Mennyire maradtál meg fiatalnak és lelkesnek? Az eltelt évek küzdelmei mennyire fárasztottak ki, koptattak el, mennyire találtál rá új erőforrásokra?

A papi élet is folytonos nappal és éjszaka, öröm és fájdalom, siker és kudarc. Fiatalnak és lelkesnek megmaradni nem mindig könnyű. De nem is lehetetlen. Azt hiszem, ez egyrészt emberi adottság kérdése, másrészt viszont – és ebben jól fogalmaztál! – a papi életű mentén rejlő erőforrások megtalálásának művészete is. Az első erőforrás számomra az Istennel való élő, eleven kapcsolat megőrzése. Nem idealizálok el: nagyon sokszor vitatkozom vele, nem értek vele egyet, szemrehányást teszek neki dolgokért, eseményekért, emberekért. De a lényeges, hogy beszélő viszonyban vagyunk! A másik erőforrásom pedig Ti vagytok, hívek. Kifogyhatatlan erőt ad ugyanis az, ha szükségetek van rám, ha kérdeztek, ha „használtok”, ha kell a „portékám”. Nap, mint nap!

Hogyan imádkozol?

Erre már válaszoltam fentebb. A lényeg: minden nap beszélgetünk!

Tempfli Imre

Az élet azért csodálatos, mert állandóan lüktet, sohasem hagy nyugodni. Változik az életem, mert változik körülöttem a világ, tapasztaltabb, öregebb, fehér hajú nagymama lettem. Életem változásával mindig fejlődni akarok, abba az irányba, amit az Isten jelölt ki számomra, de dönteni mindig nekem kell.

A jó döntés közelebb visz Istenhez és emberhez, a rossz döntés falakat emelhet Isten és emberek közé.

A templomunk, hogy létezik, felépült, hogy van, egy jó döntés eredménye. Hiszen sokunk számára egy kiindulópont lett, álmainkat, vágyainkat vagy nehéz keresztünket letehetjük az oltár elé. Segít a döntésben. Céltudatosan, határozottan és bölcsen dönteni Isten igéje nélkül lehetetlen. A döntés mindig nehéz „férfimunka”.

Hála neked, Istenem, ezért a helyért, ahol megtalálhatom méltóságomat, és célt kapok ezen a világon.

Köszönöm Istenem, hogy segítesz dönteni.

Bodnár Éva

TEPLOMUNK FELSZENTELÉSÉNEK ÉVFORDULÓJÁT ÜNNEPELJÜK...

Ez alkalommal szeretnék megosztani egy nagyon kedves történetet, amit a Mária Légió Magyar Régió 47.-ik számában olvastam. Címe: „A Szent szűz éjjeli látogatása egy öreg plébános atyánál. (A Szűzanya előre „intézkedik”).”

A kisváros éjjeli álmát alussza. Ezen a téli estén is, mint minden éjjel, lenyűgöző csend uralkodik. A plébánia földszintes épületében is lassan közeledik a villanyoltás ideje. Az öreg atya befejezi a breviárium imádkozását, áttekinti a másnapi teendőket, lefekvéshez készülődik. A sötétben az ágy szélére ül, hálaadása felszáll a Szentháromságához, a Szűzanyához, élete mai ajándékaiért. Egyszer csak szobája egyik utcai ablakán

diszkrétén kopognak. Néhány másodpercig gondolkodik. Talán beteghez hívják? Nincs tudomása, hogy a kisvárosban lakna olyan beteg, akit szentségekkel még az éjjel el kell látnia. Felgyújtja a villanyt, kinyitja az ablakot és a kiszűrődő fényben egy fejkendős asszony arcát pillantja meg. Az éjjeli látogatót nem ismeri, bár a kisvárosban minden, vallását gyakorló hívőt ismer, de ezt a nagyon szépnek tűnő női arcot még nem látta. A plébános atya kérdezni akarja, hogy mi járatban van, de az asszony megelőzi a plébános

kérését. „Tisztelendő úr! Nagyon kérem, menjen ki azonnal a vasútállomásra, mert egy beteg várja, hogy megvigasztalja.” A plébános atya kérdéssel akar válaszolni, de a fejkendős asszony a sűrű hóesésben már elindult az állomás irányába. Az atya felöltözik és papi fogadalmának eleget téve, magához veszi az Eukarisztiát és elindul az állítólag, a vasútállomáson tartózkodó beteghez. Az utcai lámpa fényénél keresi az asszony cipőjének a nyomait, de nyom nincs. Az állomás közelében jár, amikor meghallja egy érkező vonat kerekeinek csattogását. Felgyorsítja lépteit. Odaérkezése előtt a vonat már megállt, így nem láthatta, hogy több utas egy görnyedt embert segít leszállni a vonatról és két ember viszi az állomás épületének várótermébe. A segítségre szoruló ember a kalauz, aki vonatban rosszul lett.

Az állomásfőnök hívja a mentőket, utána leül a beteg mellé. Ebben a pillanataban lép be a plébános, aki nem tudja ki a padon fekvő beteg. Az állomásfőnök is meglepődik, de azért tájékoztatja az atyát az esetről. A plébános pedig mondja: azért jött, hogy a beteget szentségekkel ellássa. Az állomásfőnök nem tud szóhoz jutni. Honnan tud a plébános a betegről, akit alig tíz perce vettek le a vonatról és ő csak a mentőket hívta? Az atya a beteg mellé ül – megfogja a beteg kezét – a beteg elvégzi a szentgyónást, magához veszi az Oltáriszentséget, részesül a betegek szentségében. Rövid ideig még együtt imádkoznak. A beteg hangja egyre halkul, végül elcsuklik, már csak a plébános

imádkozik. Papi szívét öröm dobogtatja, ő az egyszerű öreg plébános a Fejkendős Asszony kérését teljesíthette. Megérkeznek a mentők. Vizsgálják a beteget. Életet már nem találnak benne, szíve nem dobban többé. Lelke az égi hazába költözött. Adatainak rögzítéséhez előveszik személyi igazolványát, amelynek hátsó részében a Szűzanya képét találják, rajta egy kéréssel: „Édes Szűzanyám! Mennyei Atyántól, Szent Fiadtól, és a Szentlélektől esdekelj ki a számomra megbocsájtást, irgalmat és Te is bocsáss meg nekem. Te gyere értem halálom óráján és vezess Szent Fiadhoz! Vedd pártfogásodba családomat!” Aláírás: egy téged nagyon szerető gyermeked.

A plébános atya most döbben rá, hogy a plébánia ablakán kopogtató Fejkendős Asszony a Szűzanya volt. Most vált előtte egyértelművé, hogy a havas járdán miért nem láthatta a Fejkendős Asszony nyomait, hogy belső sugallatra miért vitte magával az Eukarisztiát és a betegek olaját. Hálát adott a jó Istennek, hogy őáltala, az öreg plébános által részesülhetett ez a kalauz élete utolsó perceiben a szentségekben. A Szent Szűz, a kalauz a Mária szentképre írt kérését meghallgatta, és ezen a hideg, havas éjszakán egy vasútállomás várótermébe jött el érte, és vitte magával Szent Fiához.

Jurka Margit

Szolgálat, nem hatalom

A papságnak megfelelő kategória bizonyosan nem a hatalom. Teljes félreértés, ha valaki a papságot, a püspöki szolgálatot, vagy a pápát lényegileg hatalomként értelmezi. Az Evangéliumokból tudjuk, hogy az apostolok is vitatkoztak, ki az első közöttük. Vagyis a kísértés, hogy tanítványi helyzetünket hatalommá változtassuk, már akkor is jelen volt, a kezdetekben, és ez a kísértés azóta is jelen van. Nem lehet tagadni, hogy ez a kísértés jelen van minden nemzedékben, a jelenlegiben is. Egyidejűleg azonban ott van az Úr példája is, aki megmossa tanítványai lábát, és ezzel teszi őket alkalmassá, hogy asztalhoz üljenek vele, magával Istennel. Ezzel a gesztusával megmagyarázza, hogy neki mi a szándéka a papsággal. Ha ez nem tetszik nektek, ne legyetek pappá!

Joseph Ratzinger bíboros

A papok tisztelete

Assisi Szent Ferenc Végrendeletéből

(6) Azután egyházi rendjükre való tekintettel olyan határtalan bizalmat adott nekem az Úr és ad szüntelenül papjai iránt, kik a római Szentegyház szabályai szerint élnek, hogy még ha üldöznének, akkor is csak hozzájuk menekülnek. (7) És ha akkora bölcsességgel rendelkeznek is, mint Salamon, és szegényes papokkal találkoznék a világban, akaratuk ellenére semmiképpen sem akarnék plébániájuk területén prédikálni.

(8) És úgy akarom tisztelni, szeretni és becsülni őket és a többiket, mint uraimat. (9) És nem akarom észrevenni rajtuk a bűnt, mivel Isten Fiát szemlélem bennük, s ezért uraim ők.

(10) És ezt azért teszem, mert Isten magasságbeli Fiából testi szemeimmel itt e földön semmi mást nem látok, mint szentséges testét és szentséges véré; ezt pedig ők érintik kezükkel és másoknak is ők szolgáltatják ki.

(11) Ezért óhajtom, hogy mindenekelőtt becsüljék, tiszteljék és méltó helyen őrizzék ezeket a szentséges titkokat.

(12) Ha tehát valahol Isten szent nevét és igéit tartalmazó írást illetlen helyen találok, azonnal felemelem, és másokat is kérek, hogy emeljék fel és tegyék illő helyre azokat.

(13) És kötelesek vagyunk tisztelni az összes teológust és azokat is, akik az isteni szent ígét hirdetik, mint akik lelket és életet árasztanak felénk.

Ezzel az oldallal, közösségi lapunk, Szent Ferenc rendjének megalapításának 800 éves jubileumára emlékezünk. - a szerk.

Magyarázza: Bőjte Mihály OFM

Rátér a papok iránti tiszteletre. Ugyanúgy kezdi, mint az előbbi részeket hogy az Úr adta a papok iránti bizalmat is. Akik nem eretnekek, - akik a római Egyház szabályai szerint élnek. Egy szélső határt említ, még ha üldöznék is ők a papok, mint az eretnekeket, akkor is hozzájuk menekülne. Megdöbbenő, mély ragaszkodás, mert nincs más papság az Új-szövetségben. Nem akar olyan lenni, mint az eretnekek, akik saját bölcsességüket hirdették. Egyéniesedve, saját bölcsességüktől vezérelve magyarázták a Szentírást.

Krisztus miatt, még a bűnt sem akarja észrevenni rajtuk. Nem a személyes életszentséget nézi, hanem a szolgálatukat. Szent Ferenc tehát végrendeletileg ránk hagyja a papságnak ilyen fajta tiszteletét.

Azért tiszteli őket, mert a papok az Eucharisztia létrehozói. Az Eucharisztia miatt és az Eucharisztiaért tiszteli. Ők Isten személyes jelenlétének a megbízottjai.

Itt lezárja ezt a papokról szóló részt. Megnyugszik, de hirtelen eszébe jut, a sok elhanyagolt templom, figyelmeztet mennyire fontos, hogy méltó helyen őrizzék az Oltáriszentséget. A latinban értékes helyről beszél (pretiosa).

Az Eucharisztia után Isten Igéje jut eszébe. Egyedüli abban a korban, aki Isten Igéjét egyen rangba helyezi az Oltáriszentséggel. A II vatikáni zsinat óta a szentmise két fókusz: az Ige liturgiája, és az áldozati liturgia. A Szent Ferenc korabeli egyház ezt még nem így látta.

Ugyanakkor kötelesek vagyunk tisztelni azokat, akik Istenről tanítanak, és akik Őt hirdetik.

A középkorban nem illette vallásos tisztelet a teológusokat és igehirdetőket, Szent Ferenc nagyra tartja őket.

Ma is aktuális mondanivalója van ennek: tisztelnünk kell azokat, akik szellemi-, lelki erőfeszítést tesznek azért, hogy Istent jobban megismerjük.

Urunk, adj jó papokat nekünk,
ne olyanokat, amilyeneket
megérdemlünk.
Akik hivatásuk fenségét
átérik,
és azt nem saját
fényüknek tekintik.
Akik szolgálni szeretnének Neked,
és nem uralkodni akarnak helyetted.
Akik a Te igazságaidat hirdetik,
és nem a saját igazságaikat terjesztik.
Akik a Te akaratodat kutatják,
és nem a sajátjukat erőltetik ránk.
Akik nem szégyellnek rólad
mindenütt beszélni,

de tudnak tapintatosan magukról
hallgatni.

Akik nem akkor nyugtalanok,
ha miattad őket éri bántás,
hanem mikor miattuk Téged
ér ócsárlás.

Akik hiszik mindazt, amit tanítottál,
és azt nemcsak velünk elhíttetni akarják.
Akik velünk együtt járják a göröngyös
utakat.

Végül, Urunk, engedd megérteni,
hogy ők is csak emberek,
és ők is minél jobban megértsék:
mi bennük keressük jószágos Arcod
fényét!

Assisi Szent Ferencnek tulajdonított ima

Főpapok a szatmárnémeti Szentlélek templom oltárképén

A Szentlélek templom oltárképét Ft. Merk Mihály plébános megrendelésére Paulovics László festőművész készítette. A képet 1998. szeptember 20-án szentelte fel Reizer Pál püspök. A tervezés időszakában Paulovics László több elképzelést mutatott be, amelyeket az egyházmegye vezetése is véleményezett. Azokból a változatokból választották ki a ma látható oltárképet. Egyedi oltárkép, amelyen nevezetes helyi épületek, személyek, néhány arcot láthatunk a hívek seregéből, ezek és az alkotó szatmári származása teszi különösen hazaivá ezt az alkotást. Merk Mihály halála után, a templomépítő plébános reverendás ábrázolása is felkerült az oltárképre.

A műközponti mezőjében azoknak a főpapoknak a csoportját láthatjuk, akik tevékenységük folytán Szatmárnémetihez kötődnek. Ott van Tomori Pál, Hám János, Márton Áron, Scheffler János. Nincs ott, de ott lenne a helye Reizer Pál néhai megyéspüspökünknek is, hiszen az ő idejében készült a mű, és ő szentelte fel ezt az oltárképet!

Ebben a lapszámban és a következőkben a Szentlélek templom oltárképén látható főpapokat mutatjuk be néhány tollvonással.

Tomori Pál markáns, szakállas alakja szerzetesi ruhában, fegyverrel övezetten áll térben és időben legtávolabb tőlünk. Nem tudjuk pontosan hol és mikor született, valószínű, hogy 1475-ben. Nem szülei magas társadalmi rangja, hanem tehetsége miatt 1501-től 1514-ig az erdélyi sókamara ispánja. Háborús idők voltak, török dúlás, Dózsa felkelés. A jó fegyverforgatás mindenkinek saját érdeke, ugyanakkor a haza hasznára volt. Ilyen körülmények között hadtudományokban folyton képezte magát. 1514-ben a Dózsa-féle parasztfelkelés Biharban portyázó csapatát leverte, és elfogta Lőrincz barátot.

Paulovics László: Tomori Pál a Szentlélek templom oltárképén

1515-től a Munkácsi vár kapitánya, majd 1519-ben a Budai vár kapitányaként szolgál. 1520 nyarán meghalt második menyasszonya. Ez a kemény katonaember nem tudta kiheverni a veszteség okozta lelki sebet. A világ elől kolostori magányába

menekült. Belépett a ferences rendbe. Bár Tomori Pál ferences szerzetes lett, Európa szerte a török elleni harc legkiválóbb szakértőjeként ismerték. Ez lehetett az oka annak, hogy 1523-ban VI. Adorján pápa a ferences szerzetest kalocsai érsekké léptette elő, és hadtudományi ismeretei miatt, ugyancsak pápai nyomásra, elvették a királytól az alsó-magyarországi főkapitány tisztséget és Tomori Pálra bízta a legnehezebb háborús időkben ezt a nagy felelősséggel járó munkát. Elhagyta tehát a kolostort, de mint érsek és főkapitány, továbbra is szerzetesi ruhában járt. 1526-ban bekövetkezett a magyar történelem egyik nagy tragédiája. Tomori Pál ellenezte Mohácsnál a csata vállalását, de a királyi haditanács döntését végre kellett hajtania. A mohácsi csatamezőn veszítette életét.

Miért került Tomori Pál a szatmárnémeti Szentlélek templom oltárképére? Erre hiteles választ Merk atya adna, ugyanis Ő kérte Paulovics László festőművészt, hogy jelenítse meg a nagy érsek-hadvezért a mi templomunk oltárképén. Találgatni lehet. Azért, mert a ferences lelkületű Merk Mihály a harcolni is tudó ferences testvér Tomori példáját akarta népszerűsíteni? Azért, mert Szatmár és Németi, mint az erdélyi egyházmegye része, akkor a kalocsai érsekséghez tartozott, amelynek trónján éppen Tomori Pál ült. Elképzelhető, hogy, mint Munkácsi várkapitány vagy, mint az erdélyi sókamara ispánja járt a mi városunkban is Tomori Pál (az erdélyi só szállítás egyik jelentős útja éppen Szatmáron a Szamoson vezetett át), de ilyen írásos emlékeink nincsenek. A sok bizonytalan lehetőség közül egy biztos, Szatmár és Németi 1523-1526 között a ferences szerzetesből lett érsek-hadvezér Tomori Pál érseksége alá tartozott. Egyik érsekünket tisztelhetjük személyében.

Csirák Csaba

MOST SEGÍTS MEG MÁRIA...

Az elmúlt nyáron nagyon aggódtunk plébánosunkért, Tibor atyáért, aki egy nehéz műtéten (csipőprotézis beültetése - a szerk.) esett át. Műtetre indulása előtti napon egy esküvő volt templomunkban. Amint kikísérte a fiatal párt és sietett vissza, a sekrestye ajtajában összeütköztünk. A hirtelen találkozást felhasználtam arra, hogy minden jót kívánjak neki: fájdalommentes műtétet, gyors és tökéletes gyógyulást és mielőbbi hazatérést! Másik nap az atya már elment, és érkezése utáni napon meg is műtötték. M. Tünde, akit elérhetett, értesített és szép számmal összegyűltünk

délután 6 órakor a templomban és búzgón imádkoztunk, kértük a Szűzanya közbenjárását, könyörgtünk a Mindenhatóhoz, gyógyítsa meg Tibor atyánkat, adja vissza épségét, hogy tovább folytathassa szép hivatását hívei körében.

Mindennap megnyugtató híreket kaptunk egy Budapesten élő kedves ismerősünktől, aki mindennap meglátogatta a kórházban, „helyettünk is”, amit szívből köszönünk neki. Hihetetlennek tűnt, amikor meghallottuk, hogy egy héttel a műtét után, kiengedik a kórházból és hazajön. Volt ereje vállalni a nem is olyan rövid

utat, ami akkor is fárasztó lehet, ha más vezet. Érkezése napján ott voltunk néhányan a templomban, látni akartuk. Amint ott állunk, bejön a sekrestyés és meggyújtja az oltáron a gyertyákat - mise lesz - erre nem számítottunk. Megható volt, amint botra támaszkodva felment az oltárhoz, és misét mutatott be.

Ezen a szentmisén együtt adtunk hálát a Mindenhatónak és köszönetet mondtunk a Szűzanyának. Mise után odajött hozzánk és vidáman elmesélte kórházi élményeit.

Jurka Margit

Akiken átragyog az Isten

VIANNEY SZENT JÁNOS

Augusztus 4.

*Dardilly (Lyon mellett), 1786. május 8.
+Ars, 1859. augusztus 4.

XVI Benedek pápa 2000 június 19-én hirdette meg a papság évét, annak kapcsán, hogy a plébánosok védőszentje 150 éve hunyt el.

Az elmúlt században élt Vianney Szent János, aki mint Ars falu plébánosa, rengeteg bűnöst visszavezetett Istenhez. Isten különleges kegyelmekkel ajándékozta meg a buzgó lelkipásztort, aki gyakran beelátott gyónói lelkébe is. Külsője lebilincselő volt. Széles homlokát ragyogóvá tette fehér haja, tüzes tekintete valami természetfölötti erőt sugárzott, amely előtt megkellett hajolniuk a legbüszkébb felvilágosultaknak is.

Amikor feltűnt a szószéken az a sápadt, csontos, áttetsző arc, hitünk fenséges igazságait oly meglepően egyszerű és világos szavakkal hirdette, mintha a nagy bibliai alakok egyike jelent volna meg, hogy a próféták nyelvén szóljon a néphez. A sátán ezért szemrehányást is tett neki, említ meg életrajza: "Miért beszélsz olyan egyszerűen, miért nem úgy mint a városokban szokás?". Úgy hallgatták a szentet a hívek, mintha új apostol lett volna, akit Jézus küldött Egyházának.

Hogy miben rejlik beszédeinek varázsa? Nem tanultságában, mert nem végzett különös tanulmányokat. A kisszemináriumból el akarták bocsátani, mert "a feje nem fogott". Püspöke csak a nagy paphíány miatt egyezett bele fölszentelésébe, és így is csak nagy nehezen. Mondják, hogy vizsgája ennyiből állott:

"Tisztelendő Vianney, ájtatos-e? - Ó, igen.
-Tisztelet-e különösen a Szent Szűzet? -Igen.
-Tudja-e a rózsafüzért? -Igen. -Jól van, Isten kegyelme elvégzi a többi."

Ez az "Isten kegyelme", ez a legjellemzőbb Vianney életére. Ő

maga ismeri el a legmeghatóbban: "Az emberek legutolsója vagyok. Ha Isten meg nem sajnált volna engem, mi lett volna belőlem?...Azt hittem, hogy eljön az az idő, amikor püspököm bittal fog engem Ars-ból kikergetni; fölfüggeszt és börtönben fejezem be életem."

Amikor istenszeretetről, alázatosságról, szelidségről, türelemről, önmegtagadásról, áldozatról, szegénységről, a szenvedés utáni vágyról beszélt, élete példája adott súlyt szavának. Könnyű annak másokat meggyőzni, akin meglátszik, hogy amit mond, azt maga is gyakorolja. Néhány kiragadott szava, mondata, bemutatja nekünk az Ars-i plébánost: szívét-lelkét, gyermekies kifejezőmódját.

"Az embert Isten szeretetből teremtette, ezért hajlik annyira a szeretetre. Másrészt olyan a lelke, hogy semmi sem tudja a földön kielégíteni. Ha elfordult az Istentől, nem boldog...Fogjatok ki egy halat a vízből, nem él sokáig. Ilyen az ember Isten nélkül!"

"Vannak emberek, akik nem szeretik a jó Istent, nem imádkoznak, de jól megy a sorsuk. Ez rossz jel! Sok rossz mellett tettek valami jót is. Az Úr ebben az életben fizeti vissza nekik."

"Mondják, hogy Isten bünteti azokat akit szeret. Ez nem áll mindig. Azok számára, akiket Isten szeret, a megpróbáltatások nem büntetést jelentenek, hanem kegyelmet."

"Senki sem kárhozott el azért, mert sok rosszat tett, de sokan vannak a pokolban egyetlen halálos bűn miatt, mert nem akarták megbánni."

A mély gondolatok mellett voltak erőteljes és megdöbbentő kifejezései is. "Mi csak raktárba vagyunk téve a földön egy rövidke időre. Úgy látszik, hogy nem is mozdulunk, pedig mint valami mozdony, teljes gőzzel haladunk az örökkévalóság felé."

"Egy haldoklótól megkérdezték: Mit írjunk síremlékedre? Írjátok rá – felelte: itt nyugszik egy esztelen, aki elment a világból anélkül, hogy megtudta volna, hogy miért is jött...Ne tegyünk mi is így."

"Ha a szegény kárhozottak megkapnák azt az időt, amit mi elvesztegetünk, milyen jól felhasználnák! Ha csak fél órájuk volna is, ez alatt a fél óra alatt, levezekelnék a poklot."

Amikor a keresztényeket összeakarta hasonlítani a világ fiaival, ezt mondta: "A jó keresztény nem fordít sok gondot a földi javakra; úgy menekül azok sodrából, mint a patkány a vízből."

"Mit mondanátok arról az emberről, aki a szomszéd mezején dolgozna, s a magáét műveletlenül hagyná? Hát ti ugyanezt teszitek! Állandóan mások

lelkiismeretében áskálódtok, s a magatokét parlagon hagyjátok. De megbánjuk majd halálunk óráján, hogy annyit törődtünk másokkal, s olyan keveset magunkkal! Magunkról kell számot adnunk és nem másokról...Gondoljunk magunkra! Naponta szemügyre kell vennünk lelkiismeretünket, mint ahogy a kezünket is megnézzük, hogy tiszta-e."

"A halál óráján mennyire sajnáljuk majd azt az időt, amit haszontalan fecsegésre, élvezetekre, semmittevésre fordítottunk ahelyett, hogy megtettük volna a magunkét az önmegtagadásban, imában, jócselekedetekben; gondoltunk volna szegény magunkra, sírtunk volna szegény bűneinken! Akkor majd látjuk, hogy a mennyországért semmit sem tettünk."

"Látjátok gyermekeim, gondolni kell rá, hogy van lelkünk, amelyet üdvözíteni kell, és van örökkévalóság, amely vár rank. A világ, a gazdagság, a gyönyörök, tisztelet elmúlnak; a mennyország és a pokol nem múlik el soha. Tehát legyünk ébren! A szentek nem kezdték mind jól, de mind jól végezték. Mi rosszul kezdtük, végezzük legalább jól, és egy napon majd találkozunk velük az égben."

A munka és a szenvedés sohasem csökkentette az arsi plébános társalgásának vonzóerejét, lendületét. Sőt, az öregség gyöngeségei közt mintha növekedett volna jókedve és jóakarata. Az életkor árnyoldalait elnyomta nála a képzelet és kedély frissessége, amely mint az üdvözültek életének örök fiatalága, ellenállt az öregség derének. Vianney nem ismerte azt a szomorúságot, amely az élet lemenőjében elcsöndesít, elszíntelenít mindent, még a lelket is.

A beszélgetés, amelyet két hónappal halála előtt folytattam vele, eszembe idézi egy boldog emlékü nő szavait: "Az Isten szeretetével teli szív utolsó gondolatai hasonlítanak a lemenő naphoz, amely utoljára még gazdagabban és színesebben ragyogtatja föl sugarait."

Monin abbé:

"Szól az Ars-i Szent - Vianney Szent János gondolatai és elmélkedései" nyomán készült összeállítás

VIANNEY SZENT JÁNOS FELAJÁNLÓ IMÁJA

Jézusom, neked szentelem szívemet, zárd a tiédbe. Szívedben akarok lakni, szíveddel akarok szeretni, szívedben akarok élni. Szívedből akarom meríteni az igazi szeretetet, mely felemésztí szívemet: benne erőt, világosságot, kedvet és igazi vigasztalást fogok találni. Jézusom, szívem a te szíved szeretetének oltára legyen, oltár, amelyen magamat neked áldozom. Szemem mindenkor szent sebidre tekintsen, elmém mindig irtalmadra gondoljon. Amen.

Nyílt levél a hitről

Szeretettel üdvözlök minden kedves olvasót. Bár lehet hogy nem mindenki veszi jó néven Mares Sándor kezdeményezését, miszerint egy kicsit fel kellene eleveníteni, illetve beszélnünk kellene azokról a dolgokról, azokról az értékekről, amelyek a közösségünkben, példaképeinkben, családjainkban, papjainkban, barátainkban vagy önmagunkban talán sokszor úgy el vannak rejtve, hogy néha tudomásunk sincs róla.

Indításként, Sándor egy verset küldött nekem, helyesebben egy részletet belőle. A sorokat, olyan ismerősnek, olyan közelinek éreztem magamhoz és amikor a versrészlet végéhez értem, látom a dátumot és a nevet: 2007. január 27., Pfeifer Tibor. Igen, a szóbanforgó verset én írtam és én már teljesen megfeledeztem róla. Mindez annak a sokat említett pörgős, túlzásfolt, erőt próbáló életnek köszönhető, amelynek mindnyájan részesei vagyunk.

Olyan irigykedve hallgattam nagymamámat, és hallgatom szüleimet olyankor, mikor a hajdani, a maga nehézségeit ugyan magában rejtő, de mégiscsak nyugodtnak, nyugodtabbnak mondható életükről beszélnek, meséltek. Olykor arról ábrándozom, milyen jó lenne abban az időben, abban a korban lenni, élni és olyankor drága nagymamámnak, - aki engem és húgomat fölnevelt és akinek szigoráért mindmáig hálás lehetek -, visszacsengenek szavai: Kisfiam, amikor ott, Oroszországban, háború idején, találtunk egy krumpliföldet, a tíz körmünkkel kapartuk és úgy ettük a nyers krumplit. A csalánleves bármilyen rossz is volt, nekünk az fölségesnek tűnt.

Könnyes szemmel hallgattam és megkönnyezem most is, mikor e sorokat

írom az ő szavait és biztos vagyok benne, hogy kisgyermek lévén, nem is mondott el mindent. Ilyenkor már azon a véleményen vagyok, minthogy háború legyen, minthogy a fogság, a deportálás kínjait elszenvedjem, inkább megpróbálom a mai élet viharában úgy kitartani, esetleg úgy sodródni, hogy közben ne túl sok embernek, barátnak, vagy akár ellenségnek ütközök, hiszen mindannyiunknak megvan a saját maga és környezete által kreált vihara, amelyben helyt kell hogy álljon.

Olyan 20-22 évvel ezelőtt, ötödikes voltam (akkor még csak szüleim miatt voltam vallásos), hozzáteszem, Ceausescu volt hatalmon és a vallás igencsak tiltott gyümölcs akkoriban. Egyik nap osztályfőnököm megkérdezte, hogy ki jár templomba.

Körülbelül 30-an voltunk az osztályban. Ha jól emlékszem, négyen álltunk fel büszkén, bár hozzáteszem az akkori kis eszemmel is tudtam, hogy nem lenne szabad. A többiek, az osztályfőnökkel együtt nevettek rajtunk de én nem bántam.

Aztán sok idő eltelt, sokat változtam, sokan változtak meg mellettem, sok jó embert, de kevés igaz barátot kaptam Istentől magam mellé. Mindinkább megértettem és egyre jobban értékeltem szüleimet, az ő munkájukat és szeretetüket, de még nem voltam elég érett. Eljutottam oda, hogy már kezdett fakulni bennem a lázadó. Ha ekkor ismét megkérdezték volna tőlem, hogy járok-e templomba, nem biztos hogy fölálltam volna. De akkor valami megváltozott! Valami szokatlan történt az életemmel! Megismertem Merk Mihály atyát és megváltozott az életem.

Nem tudom megmagyarázni milyen hatással volt rám, de mellette úgy éreztem – gondolom, ahogy sokan mások is-, bármire

képes vagyok! Ha nagyon szépet akarnék mondani róla, akkor azt mondanám, ő volt az, akin átragyogott az Isten és mi mindannyian, akik mellette nevelkedtünk, csiszolódtunk (természetesen magammal hozom a sok tanítást, buzdítást, bátorítást, ugyanakkor a nevelni akaró nyakleveseket is, melyeket Mihály atyától kaptam), talán egy picit minket is elért az Ő szeretetének fénye. Tudom kedves olvasó, hogy arra gondolsz ezek csak nagy szavak, de talán az életedben volt vagy van valaki, akiért ha kellene, az életedet is odaadnád. Ha volt ilyen, akkor átérezed soraim súlyát és talán nem fogsz kinevetni azért, mert olyan szeretettel és olyan tisztelettel emlékezem, mely szeretetet és tiszteletet csak nagyon kevés embert illet meg.

Tisztelettel: ifj. Pfeifer Tibor

Fórumtéma: MERK ATYÁRA EMLÉKEZVE...

Az alábbi anyagot, amely a 8., 9., 10. oldalon található, a Szentlélek plébánia internetes fórumán megtalálható és ebben a fórumtémában beírt hozzászólásokból állítottam össze, úgy, hogy minden hozzászóló hozzászólását adta az ilyenformán való közléshez. Ezúton is köszönöm.- a szerk.

- Szülő mindazoknak, kiknek nem volt szüleje,
- Barát mindazoknak, kiknek nem volt barátja.
- Egy olykor korpás váll, amin mindig kisírhattad magad,
- Maga a szigor, hogy jól viseld magad.
- Keményen nevelt, de kézzel soha nem bántott,
- Ha netán megbántottam, engem az még jobban bántott.
- Szeretni úgy tudott, ahogy én (te) soha nem fogunk,
- És mi is úgy szerettük, ahogy egy papot szeretni tudunk.
- Ha szerelmes voltál és ha megcsaltak,
- Nem haza, az atyához mentünk mert ő meghallgatott.
- Nem nevetett ki sohasem, ha hibáztál,
- Azt mondta: gondolj arra, hogy esne, ha te hibáznál?
- Úgy tudott beszélni, hogy úgy éreztem mindenre képes vagyok ,
- De ha elszálltam volna, hát akkor nevelt rajtam egy nagyot.
- Soha nem kézzel, de ezt már elmondtam,

- De tőle egy dorgálás felért tán száz pofonnal.
- Ha volt egy ruhád, mit nem nagyon szeretted,
- Az atya megdicsérte, szebb lett az a szebbnél.
- Ha miniben jöttél a liturgiára,
- Nem volt benne köszönet, megvolt az ára!
- Rágó a templomban! Sokszor lenyeltem,
- Istent így dicsérni! Magamat szégyeltem.
- Mobiltelefonról még nem is álmogtunk,
- Az énekpróbákon telefon nélkül és mégis szívből,
- Olykor kétszázán is daloltunk.
- Szerettük őt és még mondhatnék sokat,
- De szeretnék engedni emlékezni, másokat.

Pfeifer Tibi, Jan. 27, 2007 4:03 pm-teljes vers (részlet a hozzászólásból)

Merk atya és a mobiltelefonom története

Édesanyám több mint négy éve távozott el, az idei év januárjában pedig édesapám is követte őt. Ezért döntöttem úgy, hogy Tibor atya buzdítására megpróbálok segíteni rajtuk, valamint több más tisztítóüzben lévő lelken azzal, hogy nyolc napon, keresztül kijárva a temetőbe, a kért feltételeket betartom, hogy teljes búcsúban részesülhessek. Mivel szüleim a város egyik távolabbi temetőjében nyugszanak, elhatároztam, hogy a lakásomhoz legközelebbi temetőt választom. egy közelebb eső temetőt választok. Ez egyáltalán nem volt nehéz.

Mindenszentek estéjén, mikor kilátogattunk Merk atya sírjához, én ott maradtam, és elkezdtem a nyolcadot. Ez így ment minden este, míg nem az ötödik estén, csütörtökön, a temetőből jövet, közel a hídhhoz, egyik ismerősömet fel akartam hívni. Észrevettem, hogy nincs meg az egyik telefonom. Mivel a másik mobiltelefonom meg volt és semmi más nem hiányzott a táskámból, ezért azt gondoltam, hogy biztosan otthon van és csak elfelejtettem magamhoz venni. Így nyugodtam meglátogattam az imént említett ismerősömet és csak este kilenc óra után, mikor hazaértem, szembesültem a szomorú valósággal, hogy bizony nincs meg a telefonom. Ekkor megpróbáltam lepergetni magamban a napi eseményeket, és több helyszín is felmerült bennem, ahol talán elveszíthettem, vagy netalán elemelheték tőlem. A legvalószínűbbnek a munkahelyem tűnt, ahol már többször megtörtént, hogy kiesett a táskámból. Mivel nem voltam biztos benne, és reggelig még ott állt előttem az egész éjszaka, attól tartván, hogy a készülékem mégis illetéktelen kezekbe került volna, letiltottam a számot.

Fárasztó napokat tudhattam magam mögött, ezért az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy bár a szívem mélyén éreztem, hogy ehhez a nyolcadhoz nagyon illő lenne a csütörtök esti szentségimádás, én mégis pihenni szerettem volna. De történt, ami történt. A telefonom elvesztése oly izgatottá tett, hogy nem tudtam nyugodtan pihenni, ezért hát elmentem a szentségimádásra. Nagyon hamar rájöttem, hogy jelen kellett lennem, hiszen az egész óra az elmúlásról szólt. Ahogy teltek a percek, én egyre nyugodtabb és nyugodtabb lettem. A szentségimádás végére pedig teljesen lehiggadtam.

Péntek reggel, amikor bementem dolgozni, sajnálattal tapasztaltam, hogy a telefonom nem esett ki a táskámból, úgy, ahogy azt remélni szerettem volna.. De még egy valószínű eset volt. Azelőtt este Merk atya sírjánál imádkoztam és egy adott pillanatban a gyertya - a szél és a szemerkélő eső hatására - elaludt. Miközben újból meggyújtottam a gyertyát, miközben lehajoltam a gyertyát meggyújtani, a táskám leesett a vállamról. Talán ekkor eshetett ki a telefonom. Ezt a gondolatot elmondtam a főnökömnek, ő készségesen felajánlotta, hogy kérjem meg a szolgáltatás sofőrt, hogy minél hamarabb vigyen a temetőhöz. Fél kilenc körül izgatottan siettem a sírhoz. Mikor már elég közel voltam a parcellához, egy háromfős csoport közeledett felém. Merk atya sírjától jöhettek, gondoltam magamban, mivel ismerős arcok voltak a templomból. Az egyik hölgy, aki felismert, meg is jegyezte - anélkül, hogy megkérdezte volna, hova igyekszem - ha hamarabb érkezem, együtt imádkozhattam volna velük. Én elmondtam, hogy voltam az este, és tulajdonképpen a

telefonomat jövök keresni, nem találtak egyet. A válasz nemleges volt, ezért elcsüggedtem, de folytattam utamat. A sírhoz érve, előbb a földön kerestem, a száraz leveleket is félretoltam, de nem találtam. Egyszer csak ránéztem a sírra, és a telefonom ott lapul az árvcskák árvacská virágok közepén.

Nagy volt az öröömöm, de a döbbenetem is. Ekkor értettem meg, hogy mindennek így kellett történie. Merk atya "elvette" tőlem a telefonom csak azért, hogy elmenjek az éjfélt szentségimádásra, amit tulajdonképpen annak idején ő kezdeményezett, és amivel, legalábbis úgy érzem, még teljesebb lett a nyolcadom. Ezzel a történettel még témát is szolgáltatott nekem ahhoz, hogy írjak. És ahogy mondani szokás "a téma az utcán hever", ezúttal Merk atya sírján "hevert".

B. Akire

Nem fogom soha elfelejteni, amikor megtanított térdet hajtani. Hittanóra után ott kellett hogy maradjak, hogy megtanítson. Nagyon türelmes volt és neki köszönhetem, hogy mai napig szépen hajtok térdet!

Simona, Jan. 27, 2007 9:35 pm (részlet a hozzászólásból)

Én Merk Atyánál voltam elsődöző, és egyik hittanórán arra kért, hogy énekeljem én az Alleluját az elsődözősi misén. Később, megtudta hogy tudok hegedülni és azt szerette volna, ha hegedülnék is. Én persze nem akartam, de végülis azt mondtam, jó. Mikor eljött az elsődöző napja, nem hoztam magammal a hegedűmet; mikor az atya megtudta hogy nincs ott, hazaküldte apud, hogy hozza el, így végülis eljátszottam a darabot.

Timike, Feb. 11, 2007 4:38 pm (részlet a hozzászólásból)

Mert nem túlzás, ha azt mondom, hogy mi mind, mint kis csibék szaladtunk a

templom és az atya oltalmába. Ott éreztük jól magunkat, tőle esett jól a dicséret és a számonkérés. Következtesen nevelt bennünket azzá, akik - hite szerint, hitem szerint - lennünk kell. Az emberi tartásra, a munka szeretetére és megbecsülésére, a másik tiszteletére, a hasznos együttlét és a közös energia kiaknázására és a "csakazértis" érzésre és hozzáállásra.

Nsimpf, Márc. 05, 2007 2:37 pm (részlet a hozzászólásból)

Először is: megtanított minket a hitre, azzal hogy ő is hitt mindenben. Hitt abban, hogy ez a templom egyszer fel fog épülni s fel is épült. Hitt abban, hogy egyszer lesz oltárképünk, lesz harangunk és lett. És utolsó percig hitte, hogy ezek a harangok egyszer szólni is fognak. Igen, mert az ő hite erős volt.

Másodszor: megtanított minket mosolyogni, dalolni, az életben mindig a jót, a szépet észrevenni. Mikor nagyon el voltunk kenődve, minden rosszul ment, mikor

semmi sem sikerült, elmentünk hozzá, hogy megosszuk vele gondjainkat. Miután végighallgatott bennünket, csak ennyit mondott: „Melegítsétek meg az emberek szívét, hisz a napnak is az a természete, hogy melegítsen!” Hogy mit mond nektek ez a mondat? Lehet hogy semmit, de nekünk akkor nagyon sokat jelentett. S azóta próbálunk egymásra mosolyogni, egy jó szót szólni az emberekhez, megszűgni nekik, hogy szeretjük őket, s lassan rájöttünk hogy milyen csodálatos is a SZERETET.

Harmadszor: megtanított minket imádkozni és áldozatot vállalni hitünkért.

Negyedszer: megtanított minket a bizalomra, hisz ha valami bántotta, ha valami gondja volt, vagy éppenséggel nagy örömhírt kapott, mindig megosztotta velünk, s ez kölcsönössé vált. Bár ha valami gondja volt biztos volt abban, hogy mi nem tudunk rajta segíteni, legfeljebb egy imát mondani érte.

Ötödöszer megtanított minket a nehéz pillanatokban bátornak, erősnek lenni,

---

Fórumtéma: MERK ATYÁRA EMLÉKEZVE...

nem összeroskadni és elcsüggedni. Megtanított helyesen dönteni, IGENT válaszolni ha jóra kérnek, s NEMET mondani a kísértésnek. Ő tanított meg minket figyelmesnek lenni a kicsi gyermekek iránt, hisz mennyire szerette őket. Mindig annak örült ha a kicsiket felvállaljuk, megfogjuk a kezüket, ha közjük ülünk, s énekelni, imádkozni tanítjuk őket. Ugyanakkor megtanított tisztelni az időseket, megbecsülni szüleinket s szeretni embertársainkat.

Ő tanított meg minket mesélni azzal, hogy ő is sok történetet, legendát mondott nekünk. Mi fiatalok is, ha majd lesz egy családjunk, sokat szeretnénk mesélni nekik erről az emberről, erről a közösségről, erről a templomról és még nagyon sok szép dolgokról. Ő tanított meg minket az ajándékozás örömeire azzal, hogy mindig megajándékozott minket egy-egy szem cukorkával, vagy egy darab csokoládéval. Rájöttünk, hogy sokkal nagyobb dolog ajándékot adni, mint ajándékot kapni, hisz annál nagyobb öröm nincs, mint amikor örömet szerzel másnak.

Rájöttünk, hogy dolgozni nem is olyan rossz dolog, ha szeretetből tesszük, mert erre is ő tanított meg. Büszkéek vagyunk arra, hogy a templomépítésben a mi munkánk verejtéke is benne van.

Természetesen, a munka mellett nem hiányozhatott a szórakozás sem. Megtanított minket színészkedni, bohóckodni, hogy ezzel is örömet szerezzünk az embereknek.

Megtanított minket szépen, tisztességtudóan viselkedni, szórakozni. [1999 január 25.]

majerenikő, Jan. 24, 2008 5:58 am(részlet a hozzászólásból)

Az elmúlt héten nekem is sokszor eszembe jutott Merk atya. Sok emlékem fűződik hozzá. Emlékek, amiket én még gyermekfejjel nem is értettem, és sokmindent most, felnőtt fejjel értek meg. De az a csíra, amit ő ültetett belém, még mindig él. Fiatal hajtásokat növesztve még mindig él bennem, néha megsínylődik, mert nem locsolom, de még mindig él.

Orsi, Vas. Jan. 27, 2008 5:15 pm (részlet a hozzászólásból)

... a többiekre várakozva az atya odatett minket, hogy kigyomláljuk a rózságyásokat. Tisztán emlékszem, hogy semmi egyéb gaz nem volt közöttük, csak tövis. Városi gyerekek lévén, nem igazán tudtuk, hogyan közelítsük meg, hisz nagyon szúrta a kis 10 éves bársonyos kezünket. Aztán ő maga lehajolt és a levelek alá nyúlva a tövénél fogta meg a gyomot, ahol nem szúrta, és azt mondta, hogy ahogy a tövis is, úgy minden ember is megközelíthető, csak tudni kell melyik irányból.

Anita, Jan. 25, 2009 8:21 pm (részlet a hozzászólásból)

Én is sokat tanultam a plébitől, hiszen mindig ott sündörögtem körülötte. Engem is megtanított, hogyan kell térdet hajtani, akárcsak Simonat. Emlékszem, mikor misén a béke-rítus következett, mindig azt mondta, hogy csak a mellettünk ülő kezét fogjuk meg és ne szaladjunk a sor végéig. Olyankor mindig mérgesen nézett, de ez hatott is ránk. Mai napig sem merek hátra fordulni, hogy másokkal kezet fogjak.

Ninacs Aliz, Jan. 28, 2007 1:12 pm (részlet a hozzászólásból)

Merk atyától egy imakönyv maradt nekünk, amely nagyon nagy segítség. Idézem: "Mindenkinek, aki ebből az imádságos könyvből imát, gondolatot merít, Isten áldását és kérése meghallgatását kívánom. Csak ne felejtjük el azt, amire szent Pál figyelmeztet bennünket: Azt kívánom tehát, hogy mindenütt áhítattal és ne haragos vagy viszálykodó lelkiülettel emeljék imádságra kezüket. I.Tim.2,8 Nekem az lesz a legszebb fizetség, ha sokszor emeled fel szívedet ebből a könyvből Istenhez, és másokat is megtanítasz rá." Dáni, Jan. 28, 2007 7:10 pm(részlet a hozzászólásból)

...bennem is felelevenedtek azok az emlékek, amit annak idején,

az atya idejében átéltünk.Tibivel. Mi is sokmindent őrizünk, amit tőle kaptunk, többek között a szülinapi szentképet is. Az enyémet megosztom veletek, amit - még mai napig is, ha álmomból felkeltenek, kívülről fújok: "SZÉPNEK LENNI ÉRTÉK, DE JÓNAK ÉRTÉKESEBB." Megtanított sok mindenre, például arra, ha majd egyszer feleségek leszünk, legyünk a férjünk számára a legjobb, legszebb feleségek; arra, hogy mi legyünk férjünk számára a nagy Ő akire büszke, hogy a jobbján áll. Próbálta nekünk tapintatosan elmagyarázni ,hogy egy nő nem szabad elengedje magát miután férjhez ment, hanem még jobban kell ügyeljen magára, hogy a férjének még jobban tetszen. És tudjátok úgy magyarázta ezt el, hogy megértjük, és most visszagondolva, nagyon de nagyon igaza volt: a férj nap mint nap reggeltől estig dolgozik, az utcán szebbnél szebb nőket lát és ha este hazamegy, meglátja feleségét, aki kócos hajjal, kinyúlt, piszkos ruhában várja haza, akkor a férj visszavágycik ki az utcára.

Pfeifermelinda, Jan. 30, 2007 9:57 pm (részlet a hozzászólásból)

Igen, nekem is sok példaképem van, és most, hogy az atyákkal kapcsolatos a téma, én is mint kicsi árva gyermek (mert édesapám még kicsi koromban meghalt), egy csodálatos, mosolygós Brunner papbácsira emlékszem. Ahogy beléptünk a hittanórára vagy a templomba átölelt minden gyermeket. Akkor úgy éreztem, ő a jó Isten (vagy édesapám), akit nagyon szerettem. Aztán elhelyezték a falunkból, és a jó Isten megajándékozott még egy csodálatos jó lélekkel, Fényes atyával, akit annak idején „aranszajú” papbácsinak neveztek, mint aztán később Merk atyát is.

...

Hát Merk atya ezt látta bennem, hiszen ő nagy „pszichológus” is volt. Mindig tudta, hogy bármire képes vagyok amire megkért, és szívesen meg is teszem, csak nagyon félek...Éppen ezért sokszor mondta: „ne legyen már olyan nyuszi szívű”. Igen, nagyon sokszor eszembe jutnak biztató szavai, hiszen ő egy bátor, gerinces, szigorú, szavahihető, de egyben melegszívű, szeretetreméltó ember volt. Figyelmes, jóságos is tudott lenni mindenkivel.

pfeifermaria, Feb. 04, 2007 9:43 pm (részlet a hozzászólásból)

...nagyban hozzájárult a fejlődésemhez azzal, hogy már kicsi gyermekkoromtól fogva feladatokat bízott rám, ezáltal éreztetve velem, hogy igenis, én is értékes vagyok. Persze ezek a feladatok mindig a koromnak megfelelőek voltak. Ő tudta, hogy mire vagyok képes, mit tudok véghezvinni... Sokszor a nyár folyamán nem voltam otthon, ő szüleimtől érdeklődött felőlem, hogy hol vagyok, mikor jövök haza. Ez engem mindig büszkeséggel, és örömmel töltött el...

norbicika2000, Jan. 25, 2009 3:02 pm (részlet a hozzászólásból)

Valószínű, hogy sokan emlékeznek arra, hogy az atya nem szerette, ha a templomban keresztbe tesszük a lábunkat. Mindig azt mondta, hogy így csak a kocsmában ülnek, és ez a templomban nem illik. Én akkoriban, kamaszfejjel annyira görcsösen figyeltem erre, nehogy rám is összehúzott szemöldökkel nézzen, hogy ma is bennem maradt. Amikor templomban vagyok, soha nem teszem egymásra a lábaimat, néha kényelmetlen és már el vagyok zsibbadva, de olyankor, mikor otthon vagyok [Szatmáron], mindig felnézek az oltárképre és eszembe jut hogy nem vagyok kocsmában. Bmonici, Jan. 26, 2009 9:37 am (részlet a hozzászólásból)

Emlékszem egy hittanórán történt, ha nem tévedek, hogy elmosolyodva mondta: ha majd egyszer ő már nem lesz, majd figyel bennünket a mennyeországból és ha valami butaságot csinálunk, akkor majd dob egy téglát, figyeljünk! .

Levybee, Jan. 26, 2009 6:42 pm (részlet a hozzászólásból)

A mi emberünk. A mi papunk

Hetente , minimum egyszer, de akár többször is hallhatjuk hozzánk intézett szavait, szentbeszéd vagy szentmisék bevezetőjeként. Ahogyan az Ajándék mindegyik lapszámában megtalálható egy-egy írása, úgy a mostaniban is. Miért van hát szükség hát még egy külön beszélgetésre Tibor atyával? Az ok egyszerű: más műfaj az írás, más műfaj egy elmondott beszéd és más egy jó ritmusú beszélgetés amelynek alapját olyan kérdések képezik, melyekre a kapott válaszok érdekesítőek lehetnek számunkra. A tisztelet megadása mellett, barátságunk okán tegezõ formáját választottuk beszélgetésünknek.

Kezdjük egy aktuális témával. Azt mondtad tegnap este, mikor a „szerkesztőség időlegesen felfüggesztette munkáját”, hogy sokkal nagyobb biztonságban érzed magad, mióta a kerítés megvan. Ezt úgy kell értenünk, ahogy eddig bíjált benned valamilyen szorongás, félelem ezzel kapcsolatosan? Érdekes érzések kavarnak bennem ezzel kapcsolatosan. Persze ott van emlékeiben a néhány évvel ezelőtti esemény, amikor egy fiatalokból álló bűnbanda /egyik hittanosom is köztük volt/, betört a plébániára, s csak a rendõrség és ifj. Pfeifer Tibor gyors reagálásnak köszönhetem, hogy nem történt nagyobb baj. Igen, fizikai értelemben a templom és a plébánia biztonságosabb lett. S mint plébánosnak erre a biztonságra törekednem is kell. Másrészt nagyon érdekes úgy általában az emberek magatartása bizonyos kérdésekkel kapcsolatosan. Sokan átjáróháznak tekintették a templomhoz hozzátartozó területet, kutyát sétáltattak és piszkoltattak, maguk után szemetet hagytak, a csúnya és obszcn feliratok a templom falán, a templom ajtó felgyújtásának kísérlete a télen, engem is megrugdostak suhancok, amikor szép szóval próbáltam máshová elküldeni õket...Korábban már próbáltam megfogalmazni ennek a kerítésnek az üzenetét: csak látszólag választ el, igazából jelez. Jelzi munkánk és összefogásunk

gyümölcsét. Továbbá nyomatékositja, hogy meddig is tart Isten háza. A templom szent hely, nincs profán használatban. A kerítésen belüli részt is megilleti ez a szentségi jelleg. *Mibez fog minket hozzásegíteni a kerítés a megléte? A rendezettség, tisztaságon túl, hogyan tud majd az evangelizáció eszköze lenni?*

Most úgy él bennem a kép, mint egy sziget. A biztonság, a rendezettség és tisztaság szigete, a béke szigete. Szeretném ha ezt éreznék meg azok, akik csak belépnek majd a kapun. S ha egy picit már másabbnak érzem magam, akkor voltaképpen már van eredmény. Nevezhetem nyugodtan evangelizációnak. Van egy kedves történetem. Rómában voltunk Kinczel István diákónus-szentelésén. A vendégek szerették volna megtekinteni a Szent Péter bazilikát, de egyikük ruházata nem volt megfelelő. Nadrágot cseréltem Szomjú Bélával, õt beengedték a bazilikába, én azonban kint maradtam a kölcsönbe kapott rövid nadrággal. Az sem segített rajtam, hogy pap vagyok. A hely szelleme megköveteli az illõ viselkedést. Talán sikerül ezt tudatosítani mindazokban, akiknek ez még nem annyira magától értetõdõ.

Hallottam olyan esetrõl Magyarországon, hogy a templom szomszédságában levõ játszótéren a plébános barátságos hangvétele, a megszólítás kiváló eszköze lett az amúgy vallástalan kismamáknak, kisgyermekes anyukáknak, akik lassan-lassan helyet kerestek és találtak maguknak a közösségben is... Persze ez utóbbiboz, már nemcsak a plébános kellett...

Az elmúlt idõben én is sokszor sétálgattam a parkban és beszélgettem is a szülõkkel, nagyszülõkkel. Érdekes beszélgetések voltak. Azt tapasztalom, hogy még nagyon sok a kölcsönös elõítélet. Ilyen értelemben van bõségesen feladatunk. Személyesen nekem is. Évekkel ezelõtt volt már játszóterünk. Azzal azonban õngölt lóttunk magunknak. Most újra nekifeszülünk s remény szerint jövõre a játszótér is sok-sok gyermek örömeire megnyitja ajtaját. Terv szerint reggel kinyitjuk s estére bezárjuk, s kizárólag csak gyermekek látogathatják kísérõikkel. Nem lesz egyszerű feladat, ellenben nincs más lehetőség. Nemrégiben Szászsebesen voltam. Az ottani Kolping Család szintén mûködtet egy ilyen játszóteret. A polgárõrök nyitják, zárják és felügyelik a görög katolikus templom szomszédságában levõ játszóteret. Ha nekik sikerült, nekünk miért ne sikerülne?

A papság évében közösségünk a templom felszentelésének 15. évfordulóját ünnepli. Mesélj nekünk a közösségünkhez köthetõ papi örömeidról! Meg aztán említhetsz néhány nehez témát is....

Ebbõl a 15 esztendõbõl több mint 10 esztendõt itt töltöttem, mondhatni együtt növekedünk. Elsõ plébánosi helyem, s ilyen értelemben nagyon sok örömteli

élményben volt részem. Örömeim az esküvõk, amelyekre együtt készültünk. Sokak gyermekét itt kereszteltem, kezeim között nõnek fel. Az általam keresztelteket hitoktatom, már elsõ áldozáshoz is vezettem általam megkeresztelteket. Öröm volt Kinczel István és Seffer Dániel újmiséje, az arra való készület. Aztán egy-egy karácsonyi vagy húsvéti elõadás, közös kirándulásaink, lelkinapok, a szombat esti ifi énekpróbák, a vasárnapi ifjúsági szentmisék, elsõcsütörtöki éjszakai virrasztások, adventi hajnali szentmisék, szeretet-csomag akcióink. Említhetnék olyan ünnepi pillanatokat is, amikor nagyon sokan megmozdultunk a közösségbõl, például Merk Mihály atya halálának a 10. évfordulójára rendezett megemlékezés alkalmával. Aztán ott vannak azok az események, amelyek Kolping Családunkhoz köthetõk. Testvérkapcsolatok és látogatások Ausztriában, Németországban, közös kirándulások, zarándoklatok. Megannyi örömteli pillanat, találkozás, amely színesebbé és gazdagabbá tesz bennünket. Összességben azt mondhatom, hogy nagyon sokat kaptam és próbáltam sokat is adni ebben az idõben. Talán az egyedüli fájdalom számomra, hogy ma már nem vagyunk annyira lelkesek. Nyilván ebben megvan a magam felelõsége is. Utóbbi idõben sokszor eltûnödöm azon, hogy milyen óriásit változott világunk, s természetesen mi is.

Te vezetsz minket. Milyen irányba halad a közösségünk? Melyek lennének rövid- és hosszútávú feladataink?

Számunkra fontos a hagyomány. Éppen ezért alapvetõen ez határozza meg irányunkat az elkövetkezõ idõben is. Ennek a közösségnek sikerült jó néhány területen hagyományt teremtenie. Szerintem fontos lenne ezeket tovább vinni. Benne kiemelt helyen az ifjúsági szentmisék, imaóráink, az Ajándék készítése, férfiak ünnepi asszisztenciája...

Hogyan látod: mi módon kell erõnket mozgósítsuk, elsõsorban lelki-szellemi erõforrásainkat, hogy ezen célok felé haladjunk? Egyáltalán: érzel bennünk erõt? Nyilván még nagyon sok lelki-szellemi tartalék van bennünk. Kérdés csupán, hogy felszínre akarjuk-e hozni és meg akarjuk-e osztani másokkal is ezeket az értékeket. Fiataljaink számára most nagy lehetőség a december 4 – 6 közötti közösségépítõ hétvége. Figyeljétek a plébánia honlapját! Kíváncsian várom, hogy hányan mozdulunk meg. Aztán sokunknak kell újból ráérezni az együttlét örömeire. Ebben éppen most lesz a fõpróbánk. Izgatottan várom, hogy vajon vasárnap az ünnepi szentmise után mennyien maradunk, hogy még egy kicsit együtt legyünk a közös ebéd alkalmával is. Ha kifogást keresünk, találunk majd bõségesen.

Az bizonyos, hogy széles körben - és ez alól mi sem vagyunk mentesek - az emberek nehezebben élnek, nyomasztóbbak a gondok, mint akár egy évvel ezelőtt. Lehet, hogy lelkiileg is belejárának mindennapos küzdelmeikbe, kézenfekvőbb nekik bezárkózni mindenféle értelemben. Hogyan és mit kell te változtatás, hogy bátorítani tudj minket, hogy az Örömhír elérje a célját?

Eddig is vallottam, s ma sem látom másként: élményekre van szükségünk. Másrészt keresem azt a helyet, ahol egy kicsit biztonságban érzem magam. Szeretném ezt a biztonságot sugározni vasárnapról vasárnapra. Sokszor érzem az elvárás súlyát, ellenben azt is tudom, hogy csak eszköz vagyok az isteni Gondviselés kezében. A válság hiányt jelen, ellensúlyozni csakis többlettel lehet. S ettől kezdve ez már hitelesség és bizalom kérdése.

Gondolom, nemcsak nekünk hepe-hupás az élet. Adj nekünk ötletet, hogy mi mivel tudunk téged segíteni, támogatni emberként, papként...

A nyár folyamán nagyon sok figyelmességet és segítséget kaptam közösségemtől. Azt hiszem olykor magunk fajtának is jól esik tudni azt, hogy fontos vagyok nektek, hogy hiányzom. Ez azt jelenti, hogy nektek szükségetek van rám. A csípőprotézis-műtét utáni idő nagy alázatra tanított, s ezekért a tapasztalatokért nagyon hálás vagyok. Úgy érzem, hogy még szorosabbra fűzte a közösség és magam kapcsolatát.

Köszönöm a beszélgetést.

Én is köszönöm a megütszoló lehetőséget.

Lejegyezte Mares Sándor

Kis közösség, nagy család

Kinek mit jelent ez a templom? Ez a közösség? Hát ezt nem tudom pontosan. De nekem hogy mint jelent...ezt tudom, és el is mondom.

Tudjátok milyen jó érzés az, hogyha az ember elmondhatja, hogy neki két családja van: megvan az otthoni kicsi családja, de emellett van még neki egy óriási családja, a templomi közösség, ez az én esetemben a Szentlélek templom. Jó érzés tudni, hogy mennyi ember vár rád, mennyi embernek hiányzol, ha el vagy utazva, és jó érzés, amikor tudod, mennyien szeretnek, mennyien aggódnak érted. Én őszintén úgy érzem, hogy mi tényleg olyanok vagyunk, mint egy nagy család. Érdeklődünk egymás felől, érdekel, hogy mi van a másik emberrel, örülünk, ha valakinek valami sikerül, és együtt szomorkodunk, amikor valami nem úgy jön ki, ahogy kellene. Együtt vagyunk akkor, amikor buli van, de együtt vagyunk akkor is, amikor szomorkodunk valamiért. És őszintén, így sokkal örömtelibb az öröm, és sokkal könnyebben át lehet vészelné a nehéz időszakokat.

Tudjátok még mi a jó érzés ebben a nagy családban? Hogy mindenkire szükség van, mindenkiben azt értékeli ami jó, amit tud, és azt próbálják a testvérek még jobban elősegíteni.

Gondoljunk bele: a Biblia is megírja, hogy a testünk több részből áll, és mindegyik testrészünknek külön feladata van, de csak akkor test a test, ha minden testrészünk feladatát teljesítve, egy egészet alkot. Csak ekkor lehet egészséges életet élni. Nem mondhatja egyik a másiknak, hogy nincs rá szüksége, mert ez nem igaz: kell a szem, kell a fül, kell a tapintás, ízlelés stb., ahhoz, hogy egy "egész" életet tudjunk élni. Pont így van egy közösségben is: mindenkinek megvan a maga feladata amiben jó, és ha véletlenül hiányzik, már észrevesszük, mert a test nem működik olyan jól. Az lehet, hogy megy valahogy, mert megoldjuk a gondokat, de nem az igazi, nem úgy működik, ahogy kell. És emiatt szükség van mindig mindenkire, és mindig jönniük kell új embereknek, hogy mind könnyebb és könnyebb legyen a testnek működnie. Mint az emberi testnek, ennek a közösségnek is kell egy szív, a hitünk, amely összeköti minket. Kell egy agy, ő a plébánosunk, aki mindig köztünk kell legyen, ha gond van, ha öröm van; ha kell, akkor dicsérjen, ha kell, dorgáljon. Es csak akkor lesz teljes a kép, ha mindenki itt van és végzi a dolgát. Nekem ezt jelenti ez a templom, ez a közösség...Neked mit jelent? Gyere te is, várunk téged is, rád is szükség van.

Deac Simona

A papok éve: az Egyház megújulásának esztendeje

„A papok éve nemcsak a papoknak, hanem mindenkinek fontos” – mondta a június 19-én kezdődő ünnepi évre utalva Federico Lombardi SJ, a vatikáni sajtóiroda vezetője, aki szerint a papok évét megnyitó pénteki nap a papok megszentelődésének, s így az Egyház megújulásának kezdete lesz.

Lombardi e heti jegyzetében XVI. Benedek pápa szavait idézte, aki azzal szokta átadni a rózsafüzért a papoknak egy-egy látogatás végén, hogy „még a papoknak sem szabad megfélemleniük az imádságról!” „Ez jutott eszembe, amikor a pápa meghirdette a papok évét, amely egybeesik Vianney Szent János halálának 150. évfordulójával. Az arsi plébános lelkiisége és buzgalma ragyogó példa a papok számára, különösen a lelképásztorkodásban” – mondta a szövegíró, majd hozzátette: a pápa azonban óva inti a papokat attól, hogy munkájuk vagy gondjaik közepette elhanyagolják az imádságot: „Mindig erős a kísértés, hogy felszínesen elhadarjuk az imádságot, engedve, hogy egészen lekössenek elfoglaltságaink és emberi gondjaink.” Az arsi plébános szerint „egyesek mintha azt mondanák a Jóistennek: 'Csak két szót szeretnék mondani; gyorsan elmondom, s már itt sem vagyok.'”

„Ha az Istennel való egység problémájával minden keresztény szembesül, még élesebben vetődik fel ez a papok esetében, akik egyre kevesebben, de mindenképpen túl kevesen vannak a feljük irányuló igényekhez képest. Természetesen minden pap elsősorban maga felelős a saját megszentelődéséért, de az a hívő közösséget is nagyban érinti. Egy-két méltatlan pap példája súlyosan csorbíthatja az Egyház szavahihetőségét; másrészt viszont a közösség lelki együttérzése hatalmas támaszt jelent a papnak mind a lelki életben, mind az apostolkodásban. A papok éve tehát nemcsak a papoknak, hanem mindenkinek fontos” – idézi Federico Lombardit a Zenit.

Magyar Kurír-2009 június 15

